

Hirschler Imre válasza:

A körkérdésre csattanós, rövid, vidám történettel kellene válaszolni. Bennem azonban mindig volt némi kettősség. Minden ténykedésemet csak elmélyült komolysággal tudtam végezni, érthető is ez, egy szülésznőgyógyásznál. Még a játékot is komolyan vettem. Ugyanakkor vallom, hogy humorérzék nélkül nagyon nehéz lehet elviselni az életet.

A humor engem legjobban harminc évvel ezelőtt, Koreában segített, ahol kerek egy évet töltöttem, mint a háború utáni első egészségügyi csoport vezetője. Munkánk nehéz és fárasztó volt, szórakozási lehetőség pedig az, hogy elmentünk a moziba, ahol egy kínai filmet játszottak orosz feliratokkal és hogy a közönség jobban értse, szöcsövön hangzott el a szöveg koreai nyelven. Mit értettünk mi belőle? Egy alkalommal tizenketten néztük a filmet, utána mindenkit arra kér-

tem, írja le, mit látott. Mindenki mást írt, még a részletekben sem volt egyezés. A csoport hangulatának javítása érdekében 4–6 hetenként rendeztünk ügynevezetett „Kultúr estét”, amelyre nekem kellett humoros konferanszokat, humoros jeleneteket írnom. Ehhez a megtisztelő, de nagyon fárasztó feladathoz úgy jutottam, hogy kérésünk kezdetén egyik munkatársunk születésnapjára verses és vicces felköszöntőt írtam. Nem számoltam akkor a következményekkel. A kultúrestéknak sikere volt, egy darabig megint vidámabban ment a munka.

Mondanom sem kell, hogy a humort is komolyan és elmélyülten írtam, csináltam. Azóta nincs is nálam nagyobb tisztelője a humoristáknak. Állítom, hogy a humor újratermelése a legnehezebb és legkomolyabb munkák egyike.

Egyébként a humor főleg abban segített, hogy megóvott bosszankodástól. Például: egyszer hajnali 1/4 órakor — nem sokkal korábban érkeztem haza a kórházból és éppen elaludtam — cseng a telefon és kedves női hang csicstreg bele, hogy ott, alul viszket egy hete, kérdezi: mit jelent ez? „Lehet hogy pénzt kap” válaszolom bosszankodás helyett, és leteszem a hallgatót. Vagy másik példa: Sokan már nem tudják, hogy még a második világháború kitörése előtt alakult hazánkban egy „Lábbeli Központ”, amelynek bakancsokról és a lakosság cipőellátásáról kellett gondoskodnia. Telefonszáma egy enyémtől egy jegyben különbözött. Amikor egy délután rendelésemet tizedszer zavarta meg a csengés, és utána a kérdés: „Lábbeli Központ!”, nem bosszankodtam, hanem azontúl úgy válaszoltam: „Nem, a lábközi!”

